

Otteita Kalevipoegin savonnoksesta:

Fr. R. Kreuzwald: Kalevipoeg, alkusanat eli SOOVITUSEKS-runno, ja III luvun 1. kappale.
Kiänti Kyösti Kettunen.

ALAKUSANAT

Laenoo kannel, Väenämöene!
Tarinoo nyt kypsyttelen!
Meenoon tehä tässä laalun
tuattoloehin toohuiluista.
Herätkeepä s, harmaat muistot!
Kertokeeham mulle kaekki
elämästä entisaekaen,
olosta parempiim päeväen.

Ylös noose noejjan tyttö
Entla-järve' uallokosta!
Pitkää' outkiim peelil luona
silikkitukkoosj jo sukinna.
Essiin nyt vanahat varjot,
vaenajij jo kaekki kasvot,
noetiin, sankariinkiin nuamat,
retket kaekki myös Kalevan!

Etelään nyt lentee pittää,
jonniim matkoo pohjam maelle,
kanervissa ellää siellä
penska ouvvoella ahoella.

Mittee kottoo nyt keräsin,
mittee vieraeltakkiim maelta,
mittee toevat tuulempuuskat,
uallot ettäältä kuletti,
mittee kaavvaj jo sylissä

povem piilossa pitelin,
mittee kotkiin tuasj pesässä
hoejjim pitkään hellyyvellä,
siitä laaloo loelottelen
vieraallekkiin kuulijoelle,
koska nuoruuden kaverit
jootuneet om mulla' alle.

Eepä niille laalu kuulu,
surun soennut eevät kannan;
säveleekääm murheem mustan
eevät yllä haataa' asti.

Ite tiällä vual liverrän,
iteksein kukun, kähkönen,
ikävissäen iäntelehin,
kunnes kuihun nurme' alle.

KALEVAMPOEKA JA PAHOLAESET

Yhen kerram poutasiällä
mere' iärellä kuleksi
kuopuspoeka tuo Kalevan,
ilompittoo ualtoaen kahtelj,
vuahtopäehiv vierimistä
liämältää' ulapam piällä.

Äkkijäpä hirmu myrsky
pilivestä muaha' iski,
tuuleh henkijä herätti,
korkeelle se laeneet viskasj;
niinkuv vaskikärrilöellä
rahattu oes raatakuormat,
tulsta iski tullessasa,
kipinöetä irti piästi
ukkosella uhkoovalla,
pahasti niät paakku taevas,
kovim pitkänem pamahtelj,
rätinässä räeskyvässä
välähtelj monet salamat.

Säekähtivät kurjat henget,
rapsut niitä niät pelotti
Uko' iänen kuullessasa.
Niimpä merreen ne sukelti,

Otteita Kalevipoegin savonnoksesta

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

huutivat vaa:"Haesta, Ukko!
Nenä p - - - - - n nyt pistä!"
Hypätä ne rätkäyttivät
kuperkeikkoo yhtä piätä
merev vaahtomatrassille.

Kalevampa poeka karkasj
pirruim perrää' ualtoa' alle;
niinku sukkela havukka
paholaesija metästi,
riskinä se veissä roolasj,
keräsj konttiin kaekki ruojat,
yhen kerrallasa nappasj,
kuato kaekki kontistasa,
kallijolle ne ravistelj
hirmusessa ukkossiässä,
sitten kuolijaaks ne tallo,
viskasj iltaseks susille.